



Република Србија  
АПЕЛАЦИОНИ СУД У  
БЕОГРАДУ  
Гж-6240/2018  
26.07.2019. године  
Београд

### У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Бољевић, председника већа, Милице Аксентијевић и Радмиле Ђурић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против тужених ББ и ББ1, чији је заједнички пуномоћник адвокат АБ1, ради иселења по тужби тужиоца и утврђења по противтужби тужених, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П-27451/16 од 22.03.2018. године, у седници већа одржаној дана 26.07.2019. године, донео је

### ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П-27451/16 од 22.03.2018. године у ставу првом изреке, тако што се тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се обавезу тужени ББ и ББ1 да се са свим лицима и стварима иселе из стана аа, који се налази на првом спрату стамбене аа, ОДБИЈА као неоснован.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П-27451/16 од 22.03.2018. године у ставу другом изреке, тако што се УСВАЈА противтужбени захтев туженог ББ и УТВРЂУЈЕ да тужени има право закупа на неодређено време на једнособном стану аа1, што је тужилац АА дужан признати и трпети.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П-27451/16 од 22.03.2018. године у ставу трећем изреке, тако што се УСВАЈА противтужбени захтев тужене ББ1 и УТВРЂУЈЕ да тужена има право да као члан породичног домаћинства свог супруга ББ са њим настави да на неодређено време користи за становање аа1, , што је тужилац АА дужан признати и трпети.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П-27451/16 од 22.03.2018. године, тако што се ОБАВЕЗУЈЕ тужилац АА дана име трошкова парничног поступка,

туженима ББ и ББ1 солидарно, исплати износ од 423.200,00 динара, као и да туженом ББ исплати износ од 135.000,00 динара, све у року од 15 дана од пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

### **Образложење**

Пресудом Првог основног суда у Београду П-27451/16 од 22.03.2018. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да се са свим лицима и стварима иселе из стана аа1, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог ББ којим је тражио да се утврди да тужени има право закупа на неодређено време на једнособном стану бр. 5, лево од степеништа, на првом спрату куће аа. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован противтужбени захтев тужене ББ1 којим је тражила да се утврди да тужена има право да као члан породичног домаћинства свог супруга ББ са њим настави да на неодређено време користи за становање једнособан стан аа1. Ставом четвртим изреке обавезани су тужени да солидарно тужиоцу надокнаде парничне трошкове у износу од 401.400,00 динара, док је захтев за увећање парничних трошкова од 50% плус 50% за поступање адвоката тужиоца на постављена два противтужбена захтева одбијен као неоснован.

Против наведене пресуде тужени су благовремено изјавили жалбу, из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку. Жалбене разлоге су образложили и жалбени предлог изнели.

Тужилац је одговорио на жалбу тужених.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС”, бр. 72/2011, 49/2013 – одлука Уставног суда, 74/2013 – одлука Уставног суда, 55/2014 и 87/2018), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужених основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, због којих би се побијана пресуда морала укинути. Првостепени суд није учинио ни битну повреду одредаба парничног поступка прописану одредбом члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју тужени неосновано указују у жалби, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, а у пресуди су дати разлози о свим битним чињеницама, па пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Супротно наводима жалбе тужених, првостепени суд је у образложењу побијане пресуде изложио захтеве странака и њихове наводе о чињеницама на којима се ти захтеви заснивају, као и доказе, чињенично стање које је утврдио и прописе на којима је засновао своју пресуду, а што је према одредби члана 355. став 4. ЗПП суд дужан да изложи у образложењу пресуде, па стога није учинио битну повреду одредаба парничног поступка прописану одредбом члана 373. став 1. истог закона, а чињеница да неке од писмених доказа није изложио, у конкретном случају није од утицаја на

доношење другачије одлуке о жалби.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је по основу овереног уговора о купопродаји непокретности – стана и права закљученог 09.07.2008. године са продавцем ПП, стекао право својине на једнособном стану аа1. У члану 2. наведеног уговора констатовано је да су уговарачи сагласни да се стан купује неусељив, с тим да по тврдњи продавца у њему живе лица која немају станарско право ни по ком основу, те да само из тог разлога продавац не може у тренутку купопродаје да купца уведе у посед непокретности. ПП је право својине на спорном стану стекла наслеђивањем након смрти њене мајке ММ, на чијој заоставштини је решењем Трећег општинског суда у Београду од 09.02.2001. године оглашена за јединог наследника. Носилац станарског права на наведеном стану био је отац туженог ББ, ОО, који је као носилац станарског права, закључио уговор о коришћењу стана 05.03.1967. године са Организацијом за газдовање стамбеним зградама у друштвеној својини, као сопствеником стана и ДД, као даваоцем стана на коришћење, у ком уговору је наведено да носилац станарског права прима на коришћење на неодређено време стан аа1, а као члан домаћинства је уписана супруга ЕЕ. Оцу туженог ОО спорни стан дат је на коришћење решењем Савезног завода за фотограметрију број 01-1083/07 од 16.09.1959. године, као службенику са два члана породице, женом и сином, с тим да је пре усељења дужан да закључи уговор о коришћењу стана. ОО је преминуо 17.09.1987. године. Тужени ББ је рођен 24.10.1971. године и има пријављено пребивалиште на адреси спорног стана. Уговором о купопродаји непокретности закљученим 05.09.1977. године продавци СС и СС1, као сувласници са по 1/2 идеалних делова катастарске парцеле \_\_, површине 11,74 ара, уписане у листу непокретности ЗКУЛ \_\_, своју непокретност су продали оцу ББ, ОО у уделу од 1/2 и такође у уделу 1/2 СС2. Према изводу из земљишних књига КО \_\_ ЗКУЛ \_\_, на катастарској парцели број \_\_ двориште и њива површине 11 ари 74 м<sup>2</sup>, уписана је стамбена зграда број 1 и укњижено право власништва на земљишту у А листу у корист ОО са 1/2 идеалних делова и СС2 са 1/2 идеалних делова. Решењем Општинског комитета за комунално стамбене и грађевинске послове Општине Барајево од 28.08.1984. године СС2 је одобрена упореба 1/2 двојне стамбене зграде у \_\_. Решењем Првог основног суда у Београду О-2221/14 од 22.04.2015. године, расправљена је заоставштина покојног ОО, коју чини право сувојине са 6/12 идеалних делова на непокретности коју чине породична стамбена зграда аа2 и за законског наследника оглашен син оставиоца ББ. Према налазу и мишљењу судског вештака за област грађевинарства, који је првостепени суд у потпуности прихватио, објекат – кућа у \_\_ у потпуности задовољава све потребне хигијенско-техничке услове за живот у њему, здрав је за становање у летњим условима, врло пријатан за боравак, здрава средина са пуно зеленила, добро је грађен, у добром стању, без видних мана, одмах усељив и без додатних радова, те испуњава услове за нормалан и удобан боравак и живот у њему. У налазу и мишљењу је наведено и да ли је 2 км (колико износи удаљеност објекта од центра Барајева, поште, Дома здравља, продавнице и др), много далеко или не, је релативна ствар и зависи са чиме се пореди, те да у поређењу са станом где сада тужени живе и положајем атракција продавнице, школе, биоскопа, позоришта, дома здравља и тд., вероватно да је лошије, али у поређењу с квалитетом ваздуха је много квалитетније, те да се у многим местима у Србији овакви услови сматрају потпуно нормалним за живот, па чак и врло пожељним, као и да је предметни објекат у потпуности адекватан стамбени простор за нормално и здраво живљење. Судски

вештак је у исказу датом на рочишту 25.10.2013. године изјавио да је удаљеност од центра места до предметног објекта за становање у \_ одредио, да удаљеност од прве продавнице износи 2,5 км, али да се није бавио питањем да ли постоји одговарајући аутобуски превоз до Београда.

Из исказа тужиоца саслушаног као парничне странке, коме је суд у потпуности поверовао, утврђено је да је тужилац спорни стан купио као неусељив и да је лица која су живела у стану о томе обавестио и затражио да се иселе, те да има сазнање да они поседују некретнину на територији Општине Барајево. Из исказа тужених, саслушаних као парничних странака, чије исказе првостепени суд није прихватио само у делу у коме су навели да у кући у \_ до 2011. године није био изграђен водовод, утврђено је да тужени ББ у спорном стану живи од рођења \_ године, те да је у стану живео са родитељима ОО и ЕЕ до њихове смрти, као и са супругом и дететом, да је стан по структури једнособан, те да он не поседује некретнине на територији Града Београда, а у викенд кућу ретко одлази. Похађао је школу која се налази у близини спорног стана, на чијој адреси је примао и позиве за војску, а не зна ког датума је пријављено његово пребивалиште на адреси стана, нити када је изграђена кућа у \_ која је површине 70-80 м2. Са ранијим власником стана ПП није закључио уговор о коришћењу стана, нити је то учинила његова сада покојна мајка. Адвокат који га заступа је покушао да уплату закупнине тужиоцу врши полагањем у депозит суда, али је тужилац одбио да је прими. Тужена ББ1 у спорном стану живи од 19.02.2000. године када је закључила брак са туженим ББ, а исте године се родио и њихов син који са њима живи у стану. Спорни стан је површине око 30 м2, али они немају материјалних могућности да на други начин реше стамбено питање, а у викенд кућу у \_ одлазе врло ретко. Из исказа саслушаних сведока ТТ, мајке тужиоца, ТТ1 и ТТ2, првих суседа тужених, ТТ3, ТТ4 и ТТ5, чије исказе је првостепени суд такође прихватио, сматрајући да су непристрасни, логични и уверљиви, утврђено је да је сада покојна мајка туженог ЕЕ живела у спорном стану након смрти њеног супруга, са туженим и његовом породицом, а да је повремено боравила у кући у \_, као и да након смрти сада покојне Ержебет у спорном стану живе тужени и њихов син.

Све битне чињенице за одлучивање о тужбеном и противтужбеним захтевима првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио правилном оценом изведених доказа у смислу члана 8. ЗПП. Супротно наводима жалбе тужених, првостепени суд је образлажући своју одлуку навео да је прихватио исказе свих саслушаних сведока, сматрајући да су непристрасни, логични и уверљиви, а према утврђеном чињеничном стању произлази да је оценио и прихватио и писмене доказе на којима је засновао своју одлуку, па се жалбом тужених неосновано указује да је неправилно применио одредбу члана 8. ЗПП чиме би учинио битну повреду одредаба парничног поступка прописану одредбом члана 374. став 1. истог закона. Стога наводима жалбе тужених правилност утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је позивајући се на одредбе чланова 2. став 1, 6., 43. став 1. Закона о стамбеним односима, чланове 1, 3. став 1, 19, став 1, 20. став 1. и 37. став 1. и став 2. Закона о основама својинско-правних односа, усвојио тужбени захтев тужиоца, а одбио противтужбене захтеве тужених као неосноване. Образлажући своју одлуку првостепени суд је навео да је тужилац, сходно

одредбама чланова 228. и 231. ЗПП, несумњиво доказао да тужени без ваљаног правног основа користе спорни стан, као и чињеницу да су тужени ББ, његова сада пок.мајка ЕЕ и тужена ББ1 решили своје стамбене потребе на тај начин што поседују у сувласништву кућу у \_ која, према прихваћеном налазу и мишљењу судског вештака за област грађевинарства, у потпуности задовољава све потребне хигијенско-техничке услове за живот у њој, да је здрава за становање у летњим условима, врло пријатна за боравак, да се налази у здравој средини са пуно зеленила, да је добро грађена и у добром стању, без видних мана, одмах усељива и без додатних радова, као и да испуњава све услове за нормалан и удобан боравак и живот у њој, односно да је објекат у потпуности адекватан стамбени простор за нормално и здраво живљење у њему. Првостепени суд је закључио и да тужени нису доказали тврдњу да до 2011.године кућа у \_ није имала услове за живот, односно становање у њој, као ни које године је завршена градња куће, а тужени ББ1 је у свом исказу изјавио да са правним претходником власника спорног стана ПП није закључио уговор о коришћењу стана, нити је то учинила његова покојна мајка.

По мишљењу другостепеног суда, оваква одлука се не може прихватити јер је првостепени суд њеним доношењем на правилно утврђено чињенично стање неправилно применио материјално право јер је пропустио да примени и одредбе чланова 9. и 19. Закона о стамбеним односима, као и одредбе чланова 9, 17 став 5, 34, 36. став први и 40. став 1. Закона о становању, на чију правилну примену другостепени суд пази по службеној дужности, а на коју неправилност и тужени основано указују у жалби.

Законом о стамбеним односима ("Сл.гласник СРС", бр.9/85, 18/85-испр.11/88), који је био на снази у време смрти сада покојног носиоца станарског права на спорном стану ОО, одредбом члана 9. став 1. прописано је да се корисником стана, у смислу овог закона, сматрају: носилац станарског права и чланови његовог породичног домаћинства који заједно са њим станују, као и лица која су престала да буду чланови тог домаћинства, а остала су у истом стану. Ставом 2. истог члана прописано је да се члановима породичног домаћинства, у смислу овог закона, сматрају: брачни друг, деца рођена у браку, ван брака или усвојена, пасторчад, родитељи (отац, мајка, очух, маћеха и усвојилац), браћа и сестре и лица која носилац станарског права дужан по закону да издржава или су та лица по закону дужна да издржавају носиоца станарског права, а која заједно са њим станују. Одредбом члана 19. став 1. наведеног закона прописано је да корисници стана који станују заједно са носиоцем станарског права имају право да трајно користе стан под условима из овог закона. Ставом 2. истог члана прописано је да члановима породичног домаћинства припада право из става 1. овог члана и после смрти носиоца станарског права, као и кад он из других разлога трајно престане да користи стан, осим ако је престао да користи стан на основу отказа уговора о коришћењу стана, раскида тог уговора, на основу уговора о замени стана или ако је стекао станарско право на други стан који му је додељен и за чланове породичног домаћинства који заједно са њим станују. Ставом 3. истог члана прописано је да члановима породичног домаћинства, који су по било ком основу решили своје стамбене потребе, не припада право да по одредбама става 2. овог члана наставе са коришћењем стана и после смрти носиоца станарског права, као и када он из других разлога трајно престане да користи стан.

Како је у првостепеном поступку несумњиво утврђено да су у време смрти ОО, који је преминуо 17.9.1987.године, његова супруга ЕЕ, која је била уписана као члан породичног домаћинства у уговору о коришћењу стана, и син ББ1, били чланови његовог породичног домаћинства, то су били испуњени услови да супруга ЕЕ, након смрти носиоца станарског права настави трајно да користи стан у смислу цитиране одредбе члана 19. став 2. Закона о стамбеним односима. У конкретном случају, тужилац који је према одредбама чланова 7, 228. и 231. ЗПП био дужан да докаже битну чињеницу која би спречила настанак или остваривање права тужених, у овој парници није доказао да су чланови породичног домаћинства покојног носиоца станарског права ОО у време његове смрти по било ком основу решили своје стамбене потребе, у ком случају им не би припадало право да наставе коришћење стана у смислу одредбе члана 19. став 3. Закона о стамбеним односима.

Исто тако, како је из исказа саслушаних сведока и парничних странака, којима је првостепени суд поверовао, утврђено је да је сада покојна ЕЕ, живела у спорном стану непрекидно након смрти њеног супруга у породичном домаћинству са сином туженим ББ, а касније и његовом супругом туженом ББ1 и њиховим дететом, те да је повремено одлазила и боравила у кућу у \_\_, то она није изгубила станарско право на спорном стану. Ово из разлога што повремено одсуствовање и боравак ван стана не представља некоришћење стана, па ни разлог из кога закуподавац у смислу одредбе члана 35. став 1. тачка 6. Закона о становању може дати отказ уговора о закупу у случају ако закупац стана и чланови његовог породичног домаћинства не користе стан дуже од 1, а најдуже 4 године, а закупац се не споразуме са закуподавцем о начину коришћења стана за то време. Стога су неосновани наводи тужиоца да је сада покојна ЕЕ изгубила станарско право на спорном стану јер се у кућу у \_\_ преселила након женидбе сина 2000. године јер ту чињеницу тужилац у овој парници није доказао, а коју дужност је имао према одредбама чланова 7, 228. и 231. ЗПП.

Законом о становању (“Службени гласник РС”, бр.50/1992...бр.104/2016-др.закон), који је био на снази у време смрти сада покојне ЕЕ 02.02.2014.године, одредбом члана 9. став 2. прописано је да у случају смрти закупца, чланови породичног домаћинства, који су са закупцем становали у истом стану настављају са коришћењем тог стана, с тим што уговор о закупу закључује лице које они споразумно одреде. Ставом 4. истог члана прописано је да се под чланом породичног домаћинства закупца стана, у смислу овог закона, сматрају: брачни друг, дете (рођено у браку или ван брака, усвојено или пасторак), родитељи закупца и његовог брачног друга, као и лице које је закупац по закону дужан да издржава. Ставом 5. истог члана прописано је да ако лице из става 2. и 3. овог члана не закључи уговор о закупу у року од 60 дана од смрти закупца, уговор о закупу престаје.

Одредбом члана 40. став 1. истог закона прописано је да носилац станарског права, односно закупац стана на неодређено време који то право има на стану у својини грађана, од дана ступања на снагу овог закона наставља са коришћењем тог стана у складу са одредбама чланова 30. - 39. овог закона.

Одредбом члана 34. став 1. истог закона прописано је да је у случају смрти

закупаца или његовог исељења из стана, закупач на том стану постаје члан породичног домаћинства који је наставио да користи тај стан, по следећем редоследу: брачни друг, дете рођено у браку, ван брака, усвојено или пасторче. Ставом 4. истог члана прописано је да је у случају из става 1. и 2. овог члана, лица која су остала у стану дужна су да закуподавца обавесте о смрти закупца, а најкасније у року од 60 дана, а ставом 5. је прописано да је закуподавац дужан да у року од 30 дана од истека рока из става 4. овог члана, закључи уговор о закупу стана, односно одреди лице које ће бити закупач стана, а ако то не учини заинтересовано лице може поднети предлог надлежном суду да у ванпарничном поступку донесе решење којим се замењује уговор о закупу стана.

Одредбом члана 36. став 1. истог закона прописано је да чланови породичног домаћинства закупца друштвеног стана имају право да трајно користе тај стан, под условима из овог закона.

Како је из исказа тужених саслушаних као парничних странака и исказа саслушаних сведока утврђено да је тужени ББ живео у спорном стану од рођења 1971. године, у домаћинству са својим родитељима, а након очеве смрти и закључења брака са туженом Весном 2000. године, живео је у домаћинству са супругом, сином и мајком ЕЕ, која је била тужена у овој парници и преминула у току поступка 02.02.2014. године према изводу из матичне књиге умрлих здруженом списима предмета, којој је припадало право да трајно настави коришћење стана као носилац станарског права после смрти њеног супруга, то туженом ББ према цитираној одредби члана 34. став 1. Закона о становању, као њеном сину и члану породичног домаћинства, који своје право изводи из права мајке, након њене смрти припада право закупа на спорном стану. Исто тако, туженој ББ1, као супрузи туженог ББ и члану његовог породичног домаћинства, према одредби члана 36. став 1. истог закона, припада право да трајно користи спорни стан.

Чињеница да сада покојна мајка туженог ЕЕ и тужени ББ са власницима спорног стана нису закључили уговоре о коришћењу, односно закупу стана, није од утицаја на њихова права, с обзиром на то да је према одредби члана 34. став 5. Закона о становању дужност и закуподавца да закључи уговор о закупу стана, односно одреди лице које ће бити закупач стана, а тужилац у овој парници није доказао да су ранији власник стана ПП, као и он након што је постао власник стана, ту дужност покушали да испуне.

Одредбом члана 35. став 1. тачка 4. Закона о становању прописано је да закуподавац може дати отказ уговора о закупу стана, поред осталог, и ако закупач, његов брачни друг или други члан његовог породичног домаћинства стекне у својину усељив стан који је одговарајући за то породично домаћинство.

По мишљењу другостепеног суда, првостепени суд је неправилно закључио да су тужени ББ, његова сада покојна мајка ЕЕ и тужена ББ1 решили своје стамбене потребе на тај начин што поседују у сувласништву кућу у \_\_, која према прихваћеном налазу и мишљењу судског вештака за област грађевинарства у потпуности задовољава све потребне хигијенско-техничке услове за живот у њој, здрава је за становање у летњим условима, врло пријатна за боравак, налази се у здравој средини са пуно зеленила, добро је грађена и у добром стању, без видних мана, одмах усељива и без

додатних радова, као и да испуњава све услове за нормалан и удобан боравак и живот у њој, односно предметни објекат је у потпуности адекватан стамбени простор за нормално и здраво живљење у њему. Ово из разлога што је првостепен суд из чињеница које је утврдио на основу налаза и мишљења судског вештака за област грађевинарства, извео неправилан закључак да је поседовањем куће у селу \_ решена стамбена потреба тужених, при чему је пропустио да примени и одредбу члана 17. став 5. Закона о становању којом је прописано да одговарајући стан у смислу става првог тачке 1, 2. и 3. овог члана је стан који задовољава услове из става другог овог члана под условом да се битније не погоршавају услови становања. Пропустивши да примени цитирану одредбу, првостепени суд је из чињеница које је утврдио на основу налаза и мишљења судског вештака, који не може дати оцену и да ли се кућа у селу \_ може сматрати одговарајућим станом, односно да ли би се пресељењем у њу туженима погоршали услови становања, већ то једино може ценити суд, првостепени суд је извео неправилан закључак о тој битној чињеници на којој је засновао своју одлуку.

По мишљењу другостепеног суда, кућа у селу \_ коју су изградили сада покојни родитељи туженог ББ, а чији је он власник по основу наслеђивања иза очеве смрти, не представља одговарајући стан за породично домаћинство тужених, у смислу цитиране одредбе Закона о наслеђивању, с обзиром на то да из налаза и мишљења судског вештака, који је првостепени суд у целости прихватио, произлази да је кућа здрава за становање у летњим условима, врло пријатна за боравак, да је добро грађена и одмах уселива, те да испуњава услове за нормалан и удобан боравак и живот, из чега произлази да кућа испуњава услове за становање у летњим месецима и коришћење у тим условима, а не и да задовољава услове и потребе породичног домаћинства туженог за целогодишњи боравак, чиме би се свакако знатно погоршали услови њиховог \_ не представља одговарајући стан за породично домаћинство тужених и из разлога њене удаљености од око 34 км од центра Београда, где се налази и центар свих животних активности породице тужених, а наиме, места рада тужених ББ и ББ1 који су запослени у Клиничком центру Србије и школе и ваннаставних активности које похађа син тужених, као и удаљености од центра Барајева од 2 км, аутобуске станице 3 км, поште 2,2 км, школе 2,3 км, дома здравља 2,2 км, те чињенице да се објекат налази у улици која није асфалтирана, већ посута каменом калдрмом и од асфалта је удаљен око 200 метара, што је такође наведено у налазу истог вештака, а што несумњиво указује да се не ради о насељу градског типа, чиме би се такође, уз неадекватност објекта за целогодишње коришћење, знатно погоршали услови живота тужених и њихове породице. Навод у налазу и мишљењу судског вештака да многи живе у том месту, не може бити од утицаја на другачију оцену, с обзиром на то да су људи који у том месту живе од почетка прилагодили свој живот таквим околностима, како објекте у којима живе за целогодишњи боравак, тако и организацију живота, док се услови живота тужених цене према условима, начину и организацији живота који тужени воде у спорном стану.

Закључак првостепеног суда да тужени нису доказали тврдњу да до 2011. године кућа у \_ није имала услове за живот, односно становање у њој, као ни које године је завршена изградња куће, нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој парници, с обзиром на то да је према одредбама чланова 7., 228. и 231. ЗПП, тужилац био дужан да докаже чињеницу да су тужени ЕЕ и ББ у време смрти ранијег носиоца

станарског права имали решену стамбену потребу, односно стекли породичну стамбену зграду у насељеном месту у истој или суседној општини или граду која одговара потребама њиховог домаћинства, у ком случају би у смислу одредбе члана 14. став 1. Закона о стамбеним односима били дужни да се иселе из спорног стана, као и чињеницу када је кућа у \_ изграђена и да представља одговарајући стан за њихово домаћинство, које чињенице у овој парници није доказао, због чега у конкретном случају нису испуњени услови за закључак да сада покојној ЕЕ не би припало право да настави трајно да користи спорни стан након смрти њеног супруга или да је то њено право касније престало, а из чијег права и тужени ББ након њене смрти изводи своје право да настави да користи спорни стан. Стога у конкретном случају нису од утицаја на доношење другачије одлуке наводи жалбе тужених да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка прописану одредбом члана 374. став 1. у вези са одредбом члана 398. став 2. ЗПП јер није извео све парничне радње и расправио сва спорна питања на која му је указао другостепени суд, с обзиром на то да суд у смислу одредбе члана 229. став 2. истог закона одлучује који ће се докази извести ради утврђивања битних чињеница, а које доказе према одредби члана 228. ЗПП су дужне да предложе странке, од чега зависи извођење парничних радњи на које укаже другостепени суд.

Како туженом ББ припада право закупа на спорном стану, а туженој ББ1, његовој супрузи и члану његовог породичног домаћинства, припада право да трајно користи спорни стан, то тужени стан не користе без правног основа, а кућа у селу \_ чији је власник тужени ББ не представља одговарајући стан за његово породично домаћинство, то је тужбени захтев тужиоца којим тражи иселење тужених са свим лицима и стварима из спорног стана неоснован, а противтужбени захтеви тужених су основани.

Из наведених разлога, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду применом одредбе члана 394. тачка 3. и 4. ЗПП и одлучио као у ставовима 1, 2. и 3. изреке ове пресуде.

Како је преиначена првостепена пресуда, то је другостепени суд преиначио и одлуку о трошковима парничног поступка садржану у ставу четвртом изреке те пресуде и у смислу одредбе члана 165. став 2. ЗПП одлучио о трошковима целог поступка и у смислу одредаба чланова 153, 154. и 163. ЗПП обавезао тужиоца да туженима солидарно накнади трошкове парничног поступка који представљају потребни издаци тужених за вођење ове парнице. Туженима је досуђена накнада трошкова за састав тужбе у парници која је спојена овој парници и 6 образложених поднесака у износу од по 9.000,00 динара, приступ адвоката на 11 одржаних рочишта у износу од по 10.500,00 динара и 4 неодржана рочишта у износу од по 6.000,00 динара, увећани у смислу Тарифног броја 17. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/2012) за 100% за заступање још две парничне странке до дана смрти тужене ЕЕ и умањени за 1/3 колико износе трошкови за њено заступање, за приступ адвоката на четири одржана и једном неодржаном рочишту, увећани за 50% за заступање друге парничне странке, за састав жалбе коју је изјавио само тужени ББ у износу од 18.000,00 динара, као и такса за две првостепене пресуде и две жалбе у износу од по 19.800,00 динара, што укупно износи 423.200,00 динара, који трошкови су

одмерени према наведеној Тарифи, као и Таксеној тарифи из Закона о судским таксама, а према вредности предмета спора од 500.000,00 динара означеној у противтужби. Туженом ББ досуђена је и накнада трошкова који представљају издатке за заступање сада покојне ЕЕ до дана њене смрти 02.02.2014. године, која му припада као њеном једином законском наследнику, и то за састав тужбе и 6 поднесака у укупном износу од 42.000,00 динара, приступ адвоката на 11 одржаних рочишта у укупном износу од 77.000,00 динара и 4 неодржана рочишта у укупном износу од 16.000,00 динара, што чини износ од 135.000,00 динара. Туженима не припада накнада трошкова за састав осталих поднесака за које су тражили јер нису представљали потребне издатке с обзиром да у њима нису изнете нове чињенице нити предложени нови докази.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је преиначио решење о трошковима парничног поступка применом одредбе члана 401. тачка 3. ЗПП и одлучио као у ставу четвртом изреке ове пресуде.

Председник већа-судија  
Драгана Бољевић, с.р.

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Јасмина Ђокић